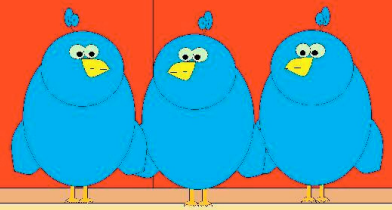

התבשיל המופלא

כתב דניאל אריקו
ציירה דאון היל

www.freechildrenstories.com

כל השנה חיכה החוואי דוף ליום הזה. זה היה "יום המשפחות". הילדים פשטו על חצר החווה כשרק נפתח השער. הם האכילו את העזים, הם רכבו על הסוסים, הם הסתכלו איך החזירים מתגלגלים בבוץ ורצו להצטרף אליהם. אחר כך היו צריכים לברוח מהעזים שרצו לאכול את בגדיהם.

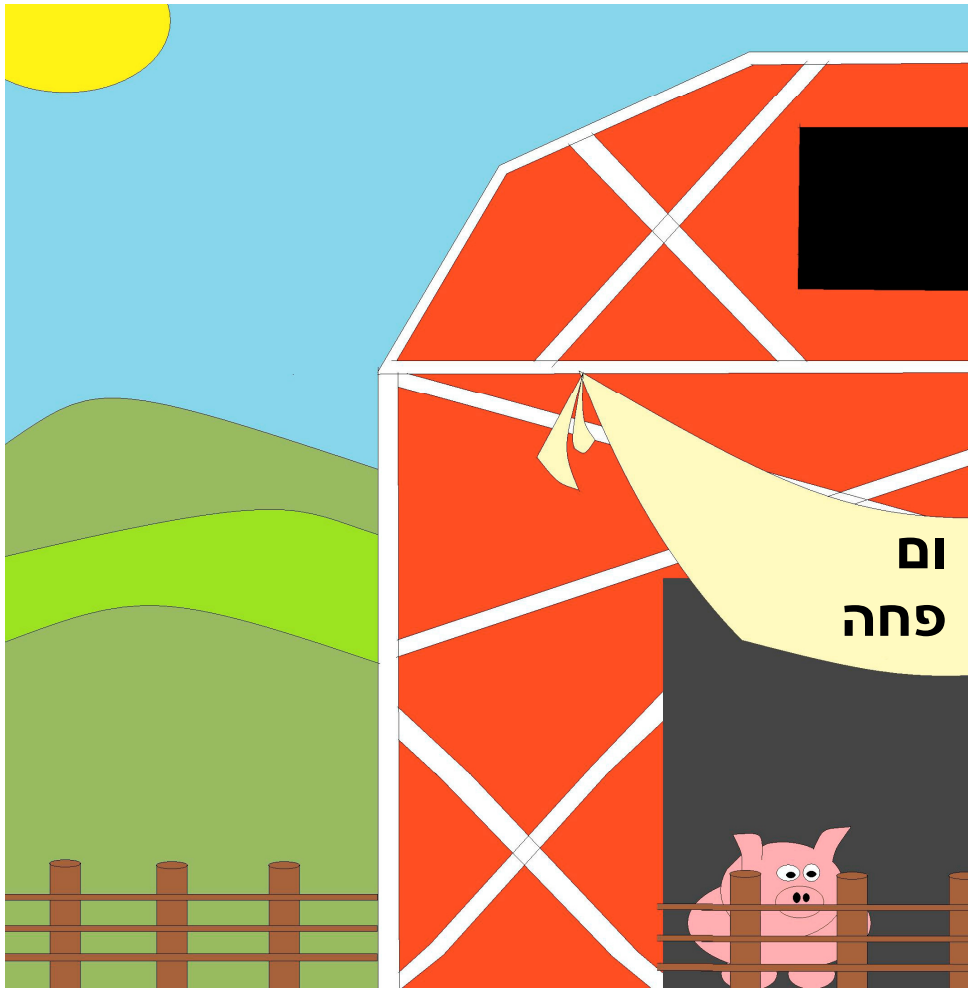

אחרי שכולם כבר עזבו החיות התאספו בסככה והתכוננו לישון. וברגע שהתרנגולת האחרונה עצמה את עיניה והשקט שרר בסככה..

בוווום! קררראק!

משהו נפל דרך התקרה על ערמת החציר.

הכלב התחיל לנבוח והתרנגולות רצו במעגלים, נופלות זו על זו.

ואז משהו זז על הרצפה, התרומם וניקה אבק מעצמו.

המשהו הזה לבש חזייה מוזרה ביותר ומגבעת גבוהה מאוד.

"אנא סלחו על בואי הפתאומי, ידידיי בעלי הפרווה. תכף אסביר" אמר המשהו במגבעת והחזיה. הוא הוציא מהחזייה כף עץ גדולה, הניף אותה אל התקרה ואמר "נפלא! נהדר!" והחור שבתקרה נסתם מיד.

"מאין באת?" שאל הכבש.

"איך עשית זאת?" שאל הכלב.

"באתי מעיר וולדן, שם גרתי בגן חיות. התחנכתי בדרום צרפת אבל נולדתי בטימבוקטו."
באותו הרגע הגיע הנץ, כדי לראות על מה המהומה. הוא בא תמיד ביחד עם הנחליאלי ידידו. הם ישבו גבוה על אדן החלון והסתכלו.
"כל זה יפה מאוד" אמר הנץ "אבל מי אתה?"
"הו, עוד לא הצגתי את עצמי, סליחה. שמי סמור בן קסם" אמר הסמור וכפתר את חזייתו תוך קידה. הוא הוריד את המגבעת ושם אותה במרכז הרצפה.
"הגעתי מרחוק והבאתי לכם דבר מופלא. התבשיל שלי, כזה שעוד לא היה, הטוב ביותר שאכלתם אי-פעם!"
והוא שוב הניף את הכף וזעק "נפלא! נהדר!"
המגבעת התמלאה פתאום בתבשיל שאת ריחו המגניב הריחו כל החיות שבסככה.
הן באו זו אחרי זו וטעמו מתוך המגבעת.
"אינני חושב שזה חכם לאכול ממגבעת הקסמים של הסמור הזה" העיר הנחליאלי.
"זה נהדר! זה טעים!" אמר הסוס "הטוב ביותר שאכלתי. זה... זה.."

"הייתי קודם בודק מה יש בתוך התבשיל הזה" אמר הנץ.
"נפלא! נהדר!" קרא הכלב "האם תכין לנו עוד קצת?"
אך אף אחד לא הקשיב. החזירים ניסו לתקוע את ראשיהם למגבעת, הכלב זלל את התבשיל מהרצפה, תיש אחד בלע את התבשיל עם המגבעת ביחד.
"מובן שאוכל להכין עוד, מר כלב. אני הרי סמור בן קסם! אכין לכם מנה נוספת בהקדם. רק תשלמו. אני מוכן לקבל כסף מזומן, המחאות, כרטיסי אשראי. רק תעמדו כאן בתור, בבקשה."
החיות הביטו זו על זו.
"אבל לנו אין כסף" אמר הכלב.
הסמור לא הוסיף מילה. הוא רק הושיט את כפו והתיש ירק את המגבעת. הסמור טמן את כף העץ שלו בחזייתו והתחיל ללכת לכוון הדלת.
"אבל יש לנו האוכל שלנו" אמר הסוס בקול רפה.
הסמור עצר וגירד בראשו.
"אעשה אתכם עסק" אמר "עבור האוכל שלכם אגלה לכם ממה עושים את התבשיל הזה."

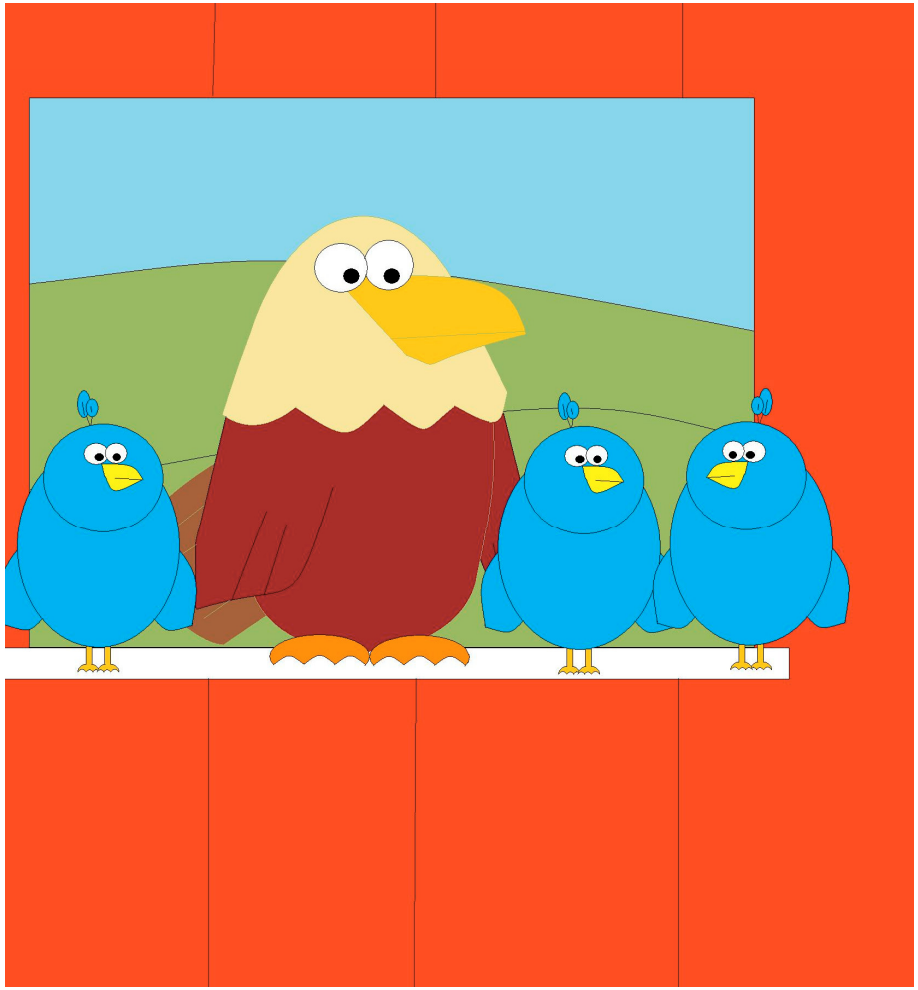

הנץ ניסה לעצור אותם "זו רמאות!" קרא, אך היה כבר מאוחר.
"נפלא! נהדר!" ותוך שנייה הסמור נעלם. הוא לקח אתו את כל השעורה, התפוחים, הגזר, כל גרגירים של העופות, כל האוכל של החזירים וכל החציר. אף אחד לא הבין כיצד הוא סחב את כל זאת. כל מה שנשאר היה רק פתק על הרצפה. הכלב הרים אותו וקרא בקול רם:

"מתכון לתבשיל הנפלא-הנהדר:
"מנת צרים
"מנת תפוחי עץ
"שק שעורה
"דלי מים
"חבילת חציר
"ארגזי עופות לפצר למעלה"

האוכל שהחיות אכלו כל יום שימש להכנת התבשיל הנפלא-הנהדר.. והם נתנו לו את כל זה.
החוואי דוף הופתע למחרת כשראה שכל המזון נעלם. הוא עבד קשה כדי שלבעלי החיים שלו יהיה מה לאכול והם אבדו הכל עבור משהו טוב יותר.
לקח יומיים עד שיכול היה החוואי להביא להם שוב אוכל, ואלה היו היומיים הארוכים ביותר בחייהם. רק הנחליאלי והנץ הלכו עם בטן מלאה, כי יכלו למצוא תולעים וגרגירים בכל מקום.
מאותו היום החיות נהנו מכל ארוחה כאילו היא הטובה ביותר שאכלו אי-פעם. ופעם בשנה היו מרכזים את כל האוכל שלהם ומכינים את התבשיל הנהדר-הנפלא, כדי להודות לחוואי על עבודתו ולזכור את השטות שעשו פעם.
כל אדם וכל חיה הוזמנו לנשפים האלה, פרט לאחד. על דלת הסככה נתלה שלט

"אין כניסה בחזיות ובמגבעות!"